

пунктъ всичкото си внимание и не скъпеше огромнитъ срѣдства на своя богатъ тилъ.

Срещу разбѣснѣлата се хала отъ огънь и нажежено желѣзо, единственото оржие на нашитъ войници оставаше кжсиятъ, натъкнатъ на пушкитъ ножъ. Ненадминати отъ никой въ страшната борба „на ножъ“, тѣ очакваха да си премѣрятъ силитъ не вече съ желѣзото, а съ духа на своя врагъ.

Една следъ друга непрекъснато се редѣха яростнитъ атаки на сърбитъ, но всички биваха отбивани съ тежки за тѣхъ жертви. Падаха началници, падаха другари, но върхътъ все още бѣше въ наши рѣце. Най-после противникътъ разбра окончателно, че той не разполага съ такива хора, които могатъ да се мѣрятъ съ силитъ на нашитъ безумци, които плътно бѣха се прилепнали по синитъ скали на Каймакчаланъ и бѣха решили да измратъ само тогазъ, когато огънятъ на батареитъ ги смете заедно съ канаритъ.

И действително, на 26 септемврий неприятелскиятъ артилерийски, миненъ, картеченъ и пушеченъ огънь надмина всѣко въображение. Артилерийската подготовка, широко обмислена и щедро доволствувана отъ отлично уредения транспортъ на неприятеля почна и скоро върхътъ и цѣлата негова околностъ бѣха покрити съ желѣзо. Това бѣше началото на края.

Да се предприема отъ наша страна въ това положение, нѣщо, бѣше немислимо. Невъзможно бѣше каквото и да било окопаване или поставяне на телени мрежи. Не само това, невъзможно бѣше както съобщението между частитъ на полка, така и снабдяването имъ съ бойни и хранителни припаси.

На 30 септемврий въ 6 часътъ пр. пл. артилерийскиятъ огънь достигна своята най-висока точка. Стрелбата на минохвъргачкитъ, зловециятъ припѣвъ на безбройнитъ картечници и грохотътъ на орждията превърна цѣлата позиция на единъ хаосъ, въ който отдѣлнитъ трѣсъци се сливаха въ единъ невъобразимъ адски тѣтнежъ. Едно непрекъснато буботене разлюлѣ плещитъ на върха и залюшка атмосферата. Това бѣше последната дума на съвременната огнена техника. Тежкитъ снаряди и минитъ просто сринаха малкитъ окопчета на нашитъ войници и продължаваха злобно да кжсатъ канаритъ съ хилядитъ си стоманени зѣби.

Срещу кота 2368, следъ нѣколкочасова канонада, следъ като изора цѣлото полесражение, противникътъ нѣколкократно предприе атаки. Въпрѣки даденитъ огромни жертви, ротитъ въ този подучастъкъ, командувани отъ майоръ Ивановъ, храбро посрѣщаха и до обѣдъ кърваво отбиваха само съ пушеченъ и картеченъ огънь тритъ последователни пияни атаки*) на противника, безъ да отстъпятъ крачка назадъ.

Срещу участъка на 3-а дружина барабанниятъ огънь про-

*) Отъ заловени пленници се установи, че преди атаката всички жж получили по 1 литъръ ракия.